

מי לעזאזל, השעייר?

ושינאתם גדלה מיום ליום. תרמית המדינה בעולם נחבלה בצורה שאינה ניתנת לתיקון. מבית נהרסו כמה מאושיות המדינה, נפגע קשה מעמרו של צה"ל, ושרידי ההסכמה הלאומית הולכים ונמוגים. ברחבי המדינה פזורים 500 קברים. יעקוב גוטמן אינו האב השכול היחיד המאמין כי בנו נפל לחינם. ואריאל שרון, היוזם והמתכנן, שריהביטחון הכליבולי, הרמטכ"ל-על — אינו אשם בשום דבר ביבול?

א ילו היה שרון מורה בטעות כלשהי, ולוא גם בטעות קטנה ומיוערת, היתה מתגלה בו מידה של אנושיות. אבל שרון אינו מורה בשום טעות. הוא צדק בכל, בכל תחום ובכל עת.

אם מישוהו אשם במשהו, הרי זה מישוהו אחר. הממשלה אשמה, ואתה צריכים לחקור. האופוזיציה אשמה, וגם אותה צריכים לחקור. ואילו שרון הוא השעייר המיטב, אשר עם כפוי-טובה וממשלה כוזבית ורכוכית שילחו אותו למידבר, על לא עוול בכפיו.

המונה (קאריקטורה של דני קרמן ב-1971)

בצר השני מנסים השרים וראשיהאופוזיציה (אין הכרל רב ביניהם) באופן קדחתני לכנס את ביגדיהם ולרחוץ את כשרם. כאותו אדם עיברי ששילח את השעייר, ולקראו: "השעייר אשם! השעייר אשם!"

אין הם מגוהכים פחות מאשר השעייר — המדומה עצמו.

אריאל שרון נושא באחריות העליונה. זה מוכן מאליו. אך כל שרי הממשלה, ובראשם מנחם בגין, הם שותפים מלאים לפשעיו כלפי עמישראל.

הם ידעו את הכל, כי כל הדברים פורטמו לפני שקרו ובשעה שקרו — אם לא בכליהתחנופת, הרי באותם ביטאונים מעטים שלא עשו מלאכתם רמייה. הם ידעו מי זה אריאל שרון. הם ידעו מה הוא זומם. הם נתנו לו יד חופשית, מפני שפחדו מפניו ומפני שרצו להתחלק בשלל הסוליטי הצפוי. הם כמהמרים ליד שולחן הרוטטה העברית, שהימרו על המיספר הלא-נכון. וכאשר הפסידו — ר5000 אסימונים אנושיים ירדו לטימיון — הם מאשימים את המיספר.

כל מה שאומרים עתה השרים על אריאל שרון — נכון הוא.

כל מה שאומר עתה אריאל שרון על חבריו השרים — נכון הוא.

אריאל שרון אשם. ראשיהממשלה. וכל שריהממשלה. וגם ראשיהאופוזיציה, שתמכו בממשלה בימים המכריעים, כאשר היה נרמה להם שגם הם יזכו בשכיבים מן התהילה. את כולם יש לטאטא מן הבמה, עד האחרון שבהם.

א ין להם חשק להיות מטאטאים. זה טיבעי. הם רוצים להישרד. הם לוחמים על נפשם. הקריאה היא: SAUVE QUI PEUT! יציל את עצמו כל מי שיכול.

א ריאל שרון אינו שעיר לעזאזל. גם אם ילבש עור של שעיר ויתחבא מאחורי שערותיו, רבר לא יעזור לו. השעייר היה חקימשע. הוא נשא אל המידבר את עוונות זולתו.

וסמך אהרון את שתי ידיו על ראש השעייר החי, והתוודה עליו את כל עוונות בניישראל ואת כל פישעיהם לכל חטאתם, ונתן אותם על ראש השעייר, ושילח כיר איש עיתי המידבר. ונשא השעייר עליו את כל עוונותם אל ארץ-גזרה, ושילח את השעייר במידבר... והמשלה את השעייר לעזאזל יכנס בגדיו ורחץ את בשרו במים, ואחריכן יבוא אל המחנה.

השעייר נבחר בהגורלה. לא היה בו כל אשם. על ראשו של בעלי-חיים תמים זה, שלא ידע מה קורה לו, הועמסו כאופן סימלי כל פישעי ישראל ומנהיגיו. תחת לשלוח את הפושעים המידבר, לארץ-גזרה, נשלח השעייר. הפושעים והחוטאים, כך יש להגית, המשיכו לאחר מכן במעלליהם.

מה לו לאריאל שרון ולשעייר זהה? עתה הוא מתוזה לשעייר. הוא מעמיד פנים כאילו העמיסה הממשלה עליו את כל חטאיה במילחמתהלבנון, ושילחה אותו למידבר הפוליטי. והוא, השעייר המיטב, תועה שם בארץ-גזרה, רעב וצמא, כשהוא מכלכל את עצמו איכשהו בדרדרים ובקוצים. האמנם?

י ש מובחן פשוט לאחריותו של אריאל שרון. די לדמיון, לרגע, שמילחמתהלבנון הצליחה. הבה נעלה כרימיונו את התסריט המלא: כחות-צה"ל פרצו קדימה, והשיגו ניצחון מזהיר תוך 72 שעות. הסורים נשברו במכה הראשונה, ונסו על נפשם. אנשי אש"ף נהרגו או ברחו, וביירות כולה נכבשה בסערה, כימעט בלי קורבנות. כשיר אל-ג'מיל הומלך על-ידי שרון כנשיא, וכרת ברית-שלום עם ישראל. סדר חדש קם בלבנון ובמרחב כולו. וכל זה במחיר כמה עשרות הרוגים בלבד.

אילו זה קרה כך — היכן היה עומד כיום אריאל שרון? על בן של שיש, בשעליההדסנה לראשו ועמישראל מתפלש לרגליו בעפר.

הוא היה מנהיג ההמונים. לא רק בעיירותהפיתוח, אלא גם בצפון תל-אביב היו מריעים צעירים וקונים, גברים ונשים, לכבוד "אריק מלך ישראל".

הפוליטיקאים היו יודעים כי הוא היורש היחיד למנחם בגין — ואולי יורשו כעודו כחיים.

מי היה מעז לעצור את אריק? השרים היו מתחנפים לו, ומאשרים במועליד כל הצעה שהיה מציע, ביחוד כשהיה מציע לאשר פעולה שכבר ביצע.

מבעד למסך התרופות ומצביההרוח היה מנחם בגין מכיט בו כהערצה, כפי שהכיט זאב ז'בוטינסקי בדויד רויאל (אך לא בכגין), והיה אומר: הנה היהודי החדש שייחלנו לו!

אנשיהתיקשות — אותם העיתונאים וריווריהעט המתחרים כיום כהשמצות עליו — היו מתמוגגים במאמריתהנפה, עומדים בתור כדי לזכות כראיון עימו, בתיקווה שאולי יואיל איפעם להזמינם — הוי אושר שמימי! — לחוזה שלו.

איש לא היה מטיל לרגע שפק בכך שאריאל שרון הוא יום המילחמה, המתכנן והמבצע, שהוא המנצח האחד והבילעדי. אילו היו הדברים מתגלגלים כך, היה אריאל שרון כיום דיקטטור לכל דבר.

ה דברים התגלגלו אחרת. ועוד איך! תחת מיבצע של 48 או 72 שעות, מילחמה שלא הסתיימה גם אחרי שנה.

לא 50 הרוגים, אלא 500 — ועוד נפגעים מדי יום. המהלך הצבאי של המילחמה היה כיוון שאין שני לו. מעולם לא היתה שהות כה רבה לתכנן מילחמה מראש בכל שלביה. מעולם לא עמד צה"ל מול אויב כשהוא הנחה מעדיפות כה אריזה — 10 מול 1 על הקרקע, אינסוף מול אפס באוויר ובים. אולם חלק מן היעדים הושגו רק בקושי, באיחור רב מאוד ובאבדות בלתי-סבירות, ואילו יעדים חשובים אחרים לא הושגו כלל. שני היריבים — הצבא הסורי וכוחות אש"ף לא הושמדו. זה נסוג בסך הכל בכמה קילומטרים, ואלה פונו על פי הסכם במערכ ובשאר במיורח ובצפון.

וגרע מכל: אחרי שנה נותר צה"ל במצב בלתי-אפשרי, כשאינו יכול להתקדם, אינו יכול לסגת ואינו יכול להישאר — מצב קלאסי שבו הצליח האוייב להושיב אותנו על קרני הדילמה.

זהו כישלון צבאי מובהק, ומילכר קומץ המעורבים ישירות, ובראשם המרוץ רפאל איתן, כל קצין בצה"ל יודע זאת.

מבחינה מדינית אין הביוון פחות חמור. מעמדה של סוריה בעולם הערבי התחזק לאדישעור. הסובייטים חזרו והתבססו. אש"ף נשאר בזירה כנציג הבילעדי של העם הפלסטיני, ובעיקבות המילחמה מנסים עתה אנשיהסירוב שבו לשרוף כל גשר אפשרי לשלום ולהסדר. כל העדות בלבנון שונאות עתה את צה"ל,

וכראש וראשונה אריאל שרון עצמו. הוא נמצא במידבר, בארץ-גזרה. איך אין הוא מתכוון להישאר שם. הוא מתכוון לחזור אל המחנה, במקום האיש ששילח אותו, ולתפוס את מקומם של מישה ואהרון.

התנהגותו של שרון בימים אלה מתמיהה רבים. אין הם מבינים את פישרה. אך אין בה כל תעלומה למי שמכיר את האיש. עור וייצמן אמר עליו פעם, לפני הרבה שנים: "אריק דומה למיכל של חומצת-גפרית. בכל מקום שתניחו אותו — החומצה תאכל תחילה את המיכל, ואחריכן כל מה שמסביבו". כך עשה תמיד — בצה"ל, במיפלגה, בממשלה.

וכך יעשה עתה.

ש רון אינו מורון, כמו רפאל איתן, המצביא המהולל של הביוון המנומנטלי. אבל אין הוא גם אדם מתוחכם. הוא פועל על פי שיטה פשוטה ובדוקה: השיטה של אריאל שרון היא זאת: לקבוע מהו היעד הממשי הבא. להתרכז כל-כולו ביעד הזה. להסתער עליו, אם זה לא מצליח, לעקוף אותו, אם זה לא מצליח, להסתער שוב ושוב. עשר פעמים ומאה פעמים, בעקשנות עילאית, עד שהיעד נכבש. ולאחר מכן — חזור חלילה. לקבוע את היעד הבא. וכו'.

כך נהג תמיד, כשהיה בצה"ל, התרכז בהשגת מישרת הרמטכ"ל. כאשר נחסם, פרש (או הופרש, לטענתו). הקים את הליכוד וניסה להגיע ליעד זה מכוון. כאשר הליכוד לא הצליח ב-1973, ניסה שוב להשיג את מישרת-הרמטכ"ל, הצטרף לרכין והתרכז בשבירת שימרון פרס ומוטה גור, שחסמו את דרכו.

כשהליכוד הגיע לשלטון, רצה להשיג את מישרת שריהביטחון. כשזה לא ניתן לו, התרכז בהריסת עור וייצמן, שעמד בדרך. כשהצליח, אך המישרה שוב לא ניתנה לו, עשה את המוות למנחם בגין, שריהביטחון.

ברגע שנכנס למישררהביטחון, קבע את היעד הבא: ראשות-הממשלה והליכוד. הוא היה זקוק לניצחון במילחמה. הדרך מתל-אביב לירושלים הובילה דרך ביירות. הוא נכשל והודח ממישרד-הביטחון.

עכשיו היעד הוא לחזור למישררהביטחון. הוא יודע שאין אף שר אחר בממשלה המוכן לכך. לכן שיטתו היא למרר לחבריו את החיים, להכפיש אותם בכוון, לגמד את ראשיהממשלה, לעזור לאופוזיציה — עד שהכל יבינו כי מוטב לתת לו את מבוקשו, כדי שיהיה סוף-סוף שקט.

על כן הצטרף לדרשה שתקום ועדת-חקירה — ועדה אשר מסקנותיה אמנם יכפישו אותו, בלי ספק, אך יכפישו גם את כל שאר השרים. ובראש וראשונה את ראשיהממשלה. על כן הוא תובע את נסיגת צה"ל מביירות ומהריהשוף — אף שהוא עצמו — הכניס אותם לשם — ביודעו שהם נמצאים שם עכשיו לפי דרישת האמריקאים. מוטב שגם האמריקאים יידעו: אם לא יעזרו לשרון לחזור, יהיו להם צרות.

אריאל שרון הוא טאנק. לטאנק יש תותח. לתותח יש כוונת. על הכוונת נמצאים עתה מנחם בגין ומשה ארנס, ועוד הרבה מטורתי אחרות.

ל באורה נראה המיבצע הזה כולו כחסרתוחלת. איך יכול שרון לחזור, אחרי כל מה שקרה לו? אך לא הייתי מזלזל בו. אילו הייתי במקומם של בגין וארנס, שמיר וארליך, דויד לוי והאחרים, הייתי מתחפר מובי-טוב.

לגבי אריק, אין מיבצע חסרתוחלת, ואין יעד בלתי-כבישי. יש לו עמדתמוצא טובה למדי, בתוך ממשלת-ישראל, והוא יכול לעשות צרות הרבה.

יהיה צורך בכל הכוחות של עמישראל, כדי לחסום את השור הנוגח הזה, המתוזה כשעייר תמים. אך לשם כך אין כל צורך להפחית כהוא זה מאשמת יריביו. שרון הוא שור מועד, אך יריביו אינם שיות תמימות, וגם לא שעירי-עזים.

א ש בן, מיהו השעייר לעזאזל?

יש שעירים לעזאזל בפרשה הזאת. 500 צעירים שנשלחו לעזאזל.

עליהם הועמסו כל העוונות וכל החטאים של עם ישראל, שנחר ממשה לו בקלפי חופשית, וגם באופוזיציה זו. וכל החטאים של העסקנים והעיתונאים, הסופרים והוגיהרדעות, שהרעו לכבוד המילחמה הזאת ונשאו בבית.

אל יכנס איש מהם את בגדיו, ואל ירחץ איש מהם את בשרו ויטען: חף אנוכי מפשע.

מקומם במידבר, בארץ-גזרה. אבל הם נמצאים בתוך המחנה. ורק 500 הקברים נשארו בחוץ.